

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 20

15. OKTOBER 1922

71. AARGANG

TALE AF PRÆSIDENT HEBER J. GRANT I UNGDOMSKONFERENCEN

i Salt Lake City den 10. Juni 1922.

(Fortsat fra Side 293.)

Paa mine Rejser som Præsident over den europæiske Mission hændte det mange Gange, at en Passager i en Kupé, hvor Rygning var forbudt, tog sin Pibe op og blev overrasket, naar jeg sagde: »Dette er ikke en Rygekupé.« Almindeligt svarede han: »Jeg har faaet Damernes Tilladelse til at ryge,« hvortil jeg sagde: »De er formodentlig vant dertil, men det er jeg ikke; der er flere Pladser for Rygere end Ikke-Rygere i dette Tog. Gem Deres Pibe, til vi naar næste Station, da kan De opsøge en Vogn, som er bestemt for Rygere.« Jeg har ogsaa set Damer, som er blevet fornærmede, fordi jeg ikke tillod Rygning i min Nærhed. Det er sørgeligt, at Rygning er i stor Tiltagende hos Damer. Hvis de fortsætter dermed, vil det ikke vare længe, for deres kvindelige Følelser forsvinder, derom er der ingen Tvivl.

EN BILLION DOLLARS OM AARET ALENE TIL CIGARETTER.

Vi staar foran Virksomhed og Økonomi. En Billion Dollars om Aaret forbruges i De forenede Stater til Cigaretter, en Dollar for hvert Minut fra Jesu Kristi Fødsel indtil i Dag. En Dollar i Minuttet opbrændes og ødelægges. Tænk paa dette! En Billion Dollars paa et Aar opbrændes i Cigaretter. Disse Millioner om Aaret til Cigaretter er mere, end alle De forenede Stater udbetaler til Skolevæsenet, og endda taler vi om den overmaade dyre Skoleundervisning. Jeg tror fuldt og fast, at hvis de Sidste Dages Hellige aldrig benyttede The, Kaffe, Tobak, Øl eller andre berusende Drikke, men sparede de Penge, som bliver ødslet paa disse Omraader, og indsatte dem i lønnende Forretninger, saa vilde de i Dag være Ejere af ti Gange saa mange Penge, som nu findes i alle Utahs Banker. Forøvrigt er enhver Dollar, som er brugt ved at overtræde Visdomsordet, gaaet bort fra vor Stat.

FRELSE VED LYDIGHED.

Der er en uigenkaldelig Lov i Himlen, før end Jordens Grundvold blev lagt, paa hvilken alle Velsignelser er betinget, og naar vi modtager en Velsignelse fra Herren, saa er det formedelst Lydighed til denne Lovs Betingelse. Naar en Person opponerer, saa er det begrundet paa hans Ulydighed mod Gud, og jeg kan bemærke, at mange, som er blevet udelukket fra denne Kirke, beraaber sig paa, at Kirkens Autoritet ikke har behandlet dem paa den rette Maade, og at Kirkens Autoritet mangler Overbærenhed og Sympati; men disse Personer, som er udelukket af Kirken, paastaar, at de selv har handlet ret; men de taler ikke Sandhed. I Unge! Lyt ikke til saadanne Mennesker, som har trodset Guds Love og er blevet udelukket, de er Løgnere, og med mindre de vil forbedre sig, skal de komme til at betale dyrt for deres Løgne: »At adlyde er bedre end Offer, og at være hørsom end det Fede af Vædere.«

EN PERSONLIG ILLUSTRATION.

Der er en uigenkaldelig Lov fastsat i Himlen, at naar vi modtager en Velsignelse, saa er det gennem Lydighed mod den Lov. Jeg læste i en Avis for omtrent 20 Aar siden dette: Heber J. Grant vil sandsynligvis dø, og neden under denne Artikel var mit Fotografi.

Da jeg var i Bedring, sagde Sygeplejersken paa Hospitalet en Dag til mig: »Mr. Grant, De vil blive rask, der var ni Læger til Stede den Gang, De blev opereret. Otte af dem sagde, at De maatte dø, der var intet Haab for deres Liv. Men den niende Læge sagde: »Jeg tror, han vil blive rask.« Jeg sagde til Sygeplejersken: »Vil De indbyde denne Læge til at komme og se mig, jeg ønsker ikke at se de andre otte Læger.« Da han kom, sagde jeg: »Doktor, Sygeplejersken fortalte mig, at De var den eneste af de ni Læger, som var til Stede under min Operation, som sagde, at jeg vilde blive rask. Jeg ønsker at vide, hvorfor De ikke var enig med de andre otte Læger.« »Mr. Grant,« svarede han, »maaske det kun var en Gisning, men jeg havde en vis Aarsag dertil.« »Og hvad var denne Aarsag?« spurgte jeg. »Jeg har kendt Pulsslaget paa mange Mennesker under Operationer, men jeg har aldrig truffet en Puls slaa saa regelmæssigt som Deres; under de syv Kvarter, Operationen varede, slog Deres Puls regelmæssig, og jeg sagde, at dette Hjærte skal frelse ham.« Men hvad var nu Aarsagen til Hjærtets Styrke? Jeg har aldrig brugt The, Kaffe, Tobak eller berusende Drikke, og derfor havde jeg ikke et Tobakshjærte, og mit ufordærvede Maskineri var i Stand til at bekæmpe Sygdommen.

Straks efter denne Operation havde min Huslæge sagt mig, at jeg burde nedskrive min sidste Vilje, thi der var intet Haab for mig. Jeg bad ham meddele mig den fulde Sandhed. Jeg sagde til ham, at jeg var finansielt ruineret, og da jeg ikke kunde leve længe nok til at betale min Gæld, fortalte jeg ham, at jeg ønskede at skrive et Brev til mine Kreditorer, hvis det var sikkert, at jeg skulde dø, og jeg vilde ogsaa skrive et Brev

til min Familje og Venner og give dem mit sidste Vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium; men dersom der var en Mulighed for mig til at blive rask, saa skulde der ikke siges noget om dette. »Jeg vil personligt tage denne Risiko, at ved Herrens Velsignelse skal jeg blive rask, men hvis De véd med Sikkerhed, at jeg skal dø efter Operationen, saa maa De meddele mig dette, og jeg vil da skrive disse to Breve.« Han fortalte mig saa i min Hustrus Nærværelse, at da de begyndte Operationen, var Blodforgiftningen begyndt, og jeg maatte dø.

EN OVERBEVISNING OG ET MIRAKEL.

Jeg sendte ikke Bud efter min Stenograf. Hvorfor? Da min Læge havde sagt, at jeg skulde dø, besøgte min Hustru, hvis Legeme ligger i Graven, mit Hjem og lovede min Hustru, som nu lever, at jeg ikke skulde dø, uden Forskel hvor syg jeg end var. Den Gang Lægen sagde, at jeg maatte dø, var jeg fuldkommen vis paa, at jeg ikke skulde dø. (Fuldkommen Tro kaster Frygten ud.) Hvorfor døde jeg ikke? Kort Tid før min Operation blev en anden Operation udført paa De forenede Staters Marchal, Frank Dyer, i samme Hospital og for den samme Sygdom (appendicitis). Hans Tilfælde var ikke saa alvorligt som mit, men han døde. Overlægen, Allen Fowler, paa det katolske Hospital sagde til Præs. Joseph F. Smith, som stod hos mig, medens Operationen udfortes: »Mr. Smith, De skal ikke tænke Dem Muligheden af, at denne Mand kan blive rask, han kan ikke leve; hvis han skulde leve, saa vilde det være et Mirakel, og der er ikke Mirakler i vor Tid.«

I den sidste Samtale af alvorlig Natur, som jeg havde med Præs. Smith, før han døde, hentydede han til denne Udtalelse og sagde: »Heber, skriv alt ned, som Lægen sagde til mig, og lad mig underskrive dette.« Jeg sagde til hans Son, David, efter at vi kom ud af Værelset: »David, vil Du nedskrive dette, og lad saa Din Fader underskrive det.« Jeg følte, at det var noget delikat personligt at skrive et saadant Dokument, thi jeg forstod, hvor syg han var, men jeg opgav ikke Haabet

om, at Præs. Joseph F. Smith ikke skulde leve, før den Dag han døde. David skrev ikke dette Dokument, men Sandheden er, at Dr. Fowler sagde disse Ord til Præs. Smith, som var hos mig hele Natten, før jeg kom paa Hospitalet, og i Løbet af Operationen talte han med Br. John Nicholson og andre af mine Venner. Br. Nicholson sagde til mig, at da det blev sagt, at jeg skulde dø, fik han et Vidnesbyrd i sit Hjærte, som sagde: »Broder Grant skal ikke dø, han skal leve.«

LOVEN MAA ADLYDES.

Da Løftet kom til mit Hjem, at jeg ikke skulde dø, saa vidste jeg, at det var fra Herren, thi jeg erindrede et Lofte, som blev givet til mig, mange Aar før denne Operation, af min Hustru, før hun døde, at jeg skulde leve og blive i Stand til at betale alle mine finansielle Forpligtelser, og at jeg skulde opløfte min Røst i mange Lande og forkynde Evangeliets Gengivelse til Jorden af Jesus Kristus — Planen af Liv og Saliggørelse. Jeg havde aldrig været paa Mission før den Tid. Lad mig nu sige til Israels Ungdom, at uagtet Løftet blev givet til mig af min Hustru, formedelst Tungemaalsgaven, at jeg skulde leve og betale min Gæld og forkynde Evangeliet i mange Lande: »At der er en uigenkaldelig Lov bestemt i Himlen før end Jordens Grundvold blev lagt, paa hvilken alle Velsignelser er betingede.« Hvis jeg ikke havde opfyldt denne Lov, saa vilde jeg aldrig have modtaget Velsignelserne; mit Hjærte vilde aldrig have haft Styrke nok til at slaa regelmæssigt for en Time og tre Kvarter. Lægen sagde: »Mr. Grant, de store Maskinpumper for den store Stad Chicago, som pumper alt Vand til at forsyne Byen, har aldrig virket mere regelmæssigt end Deres Hjærte.« Jeg opfyldte Loven, og af denne Aarsag var det, endskønt Blodforgiftningen var begyndt, at jeg ikke døde; det var et Mirakel ifølge Dr. Fowlers Mening.

I Stedet for et Mirakel var det kun en Opfyldelse af Loven. Herren opfylder, hvad han har lovet i Lærdommens og Pagtens Bog: »Jeg, den Herre Gud, er forpligtet til at gøre, hvad

jeg siger, men naar I ikke gør, hvad jeg siger, saa har I ikke noget Krav paa mine Velsignelser.« Det Løfte, som blev givet til min levende Hustru af min afdøde Hustru, at jeg ikke skulde dø, blev opfyldt. I Forbindelse med dette Løfte, som blev givet af min afdøde Hustru formedelst Tungemaalsgaven, blev det sagt, at jeg skulde opløfte min Røst i mange Lande og forkynde Evangeliet, dette var ikke opfyldt paa den Tid, som Operationen fandt Sted, men er siden blevet opfyldt. Jeg har opløftet mit Røst fra Portland Main til Portland Oregon og fra Canada til Mexico. Jeg har opløftet min Røst i Japan, Sandwichsøerne, Island, England, Irland, Skotland, Wales, Tyskland, Frankrig, Belgien, Schweiz, Italien og de tre skandinaviske Lande.

Jeg har baaret mit Vidnesbyrd, at jeg véd, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith var en sand Profet af den sande og levende Gud, og jeg véd, at enhver Mand og Kvinde og Barn, som vil adlyde Herrens Befalinger, skal modtage alle de Velsignelser, som Gud har lovet. Maatte vi gaa fra dette Møde med en fuld og fast Bestemmelse, som Zions Ungdom, at leve ifølge Evangeliet, og da vil Guds Velsignelser meddeles alle i rigeligt Maal. Gud velsigne Eder alle i vor Herres Jesu Kristi Navn. Amen.

„FØREND SØLVSTRENGEN LØSNES“.

(Af Morten A. C. Nicolaysen.)

»Vi burde søge efter Sandheden med fuldstændig Frisindethed, løsnet fra alle forudfattede Meninger.«

Descartes.

Forleden Dag under et Besøg paa Salt Lake Bibliotek slog jeg op i et amerikansk Magazin for fysisk-psykisk Anatomi, fremskridtsmæssig Udvikling og kristelig Etik, og fandt en Forklaring af Prædikerens Bog 12. Kap., 6. V., hvor Sætningen »førend Sølvstrengen løsnes« eller brydes forekommer.

Det Forhold, hvori Sætningen staar til den øvrige Tekst i hele Kapitlet, lader os forstaa, at Prædikerens — opfyldt af de Gamles Visdom og Indsigt i Sjælelivet — her bruger et teknisk-billedligt Udtryk for en bestemt og afgjort Adskilleelsesproces mellem det fysiske og aandelige Legeme, førend Aanden gaar hinsides til Aandernes Verden.

Jeg har nok for læst angaaende Sagen i »Prædikerens«, men ikke tænkt grundigere over det. Jeg skal give en kort populær Fremstilling, hvilket Gennemsnits-Læseren bedst kan forstaa, da alle Enkelthederne for at kunne følges kræver en Forudsætning af anatomiske Kundskaber. Naar vi efterhaanden lærer at drikke dybt nok af Kundskabens Kilder, vil det blive klart for os, at hele vort fysiske Legeme staar i den intimeste Sammenhæng med hele vort aandelige Legeme og omvendt.

Under Dagens Timer, medens vi bevæger os i vaagen Tilstand i den for os naturlige materialistiske Verden, er den tredobbelte Solvstreng (bestaaende af kemisk-æteriske Stoffer) oprullet i en Spiral indenfor det fortættede Legeme særlig omkring »Solar Plexus*^{*)}. Men *om Natten*, naar det aandelige

*) »Solar Plexus« er det store, folsomme, sympatiske Centrum af et Nervenet, som er beliggende bag Maven. Den er Sædet for sympatiske Nervestømme eller et stærkt Medfølelsesliv, som staar i Forbindelse med andre Organer. Ligesom de øvrige organiske Kapaciteter hos Mennesket, kan »Solar Plexus« være mere eller mindre udviklet. Jesus har forstaaet dens store Betydning i Samhørighed med den øvrige psykiske Organisation, naar den er opfyldt af den Helligaands Kraft, da han udtalte til sine Disciple og de Syge for deres Helbredelse: »Thi jeg har Medlidenhed med Eder, mit »Indre« er fyldt med Barmhjertighed.« Ifølge det af Joseph Smith benyttede engelske Ord »bowels« for »Indre« hersteds forstod han ved Guds Seerkraft, at Ordet i Originalsproget havde Hensyn til det psykiske Organ, beliggende bag Maven, og naar det er anspændt under Guds Kraft, vil der være større Betingelser til Stede for de Syges Helbredelse som ved hin Lejlighed blandt Nephiterne. (Se Mormons Bog 3. Nephi 17. Kap.). Det lader til, at Paulus har haft en lignende Opfattelse i sit Brev til Kolossenserne 3. Kap., 12. V., idet han gør Forskel paa de psykiske Organer som Barmhjertighedens »Indre« og det ydmyge Sind.

Jeg unddrager sig og efterlader det fortættede og det vitale Legeme paa Lejet for at genvinde sine Kræfter under Stofskiftet, skyder Sølvstrengen sig frem fra Toppen af den bageste Del af Hjerneskillen, hvilken Skal er forbundet med dette ægformige aandelige Viljeslegeme (Hjernen), som flyder over eller omkring det sovende Legeme. En stærk Fornemmelse af Sanserne, et fysisk Tryk eller Berøring af Sølvstrengen, som foraarsager, at den vibrerer, drager Jegets Opmærksomhed mod det paa Lejet efterladte Befordringslegeme og gør, at det trækker sig tilbage og vaagner.

Denne Sølvstreng, som forbinder de højere og lavere Befordringslegemer, ender i Sædatomet i Hjærtet — der hvor det embryoniske Liv har sin Begyndelse. Ved Dødens Indtrædelse løsvikles Sædatomet's Kræfter fra det højere Befordringslegeme, og dette passerer ud langs den pneumogratisk (Lunge- og Mave-) Nerve gennem den bageste Del af Hovedet og langs Sølvstrengen. Det er denne Adskillelse, som kendetegner den fysiske Død; men den forbindende Sølvstreng bliver ikke brudt paa én Gang. Som Regel varer det tre og en halv Dag, og indtil Afbrydelsen er fuldstændig, er det højere Jeg med dets Befordringslegeme (i Lighed med Menneskets Skikkelse) i Stand til mere eller mindre svagt at føle, naar dets efterladte Legeme tages under for tidlig Behandling af Balsameringsetablissementet eller eventuelt brændes. I Henhold til dette Magazins Mening skulde Liget ligge i Ro den ovennævnte Tid, ogsaa særlig af den aandelige Bevæggrund, at naar Aanden forlader Legemet, gennemløber det som et Panorama det forløbne jordiske Levnet, og det er af stor Vigtighed for dets Fremtid i Aandernes Verden, at dette Overblik af Godt og Ondt i den jordiske Erfaringskole ikke forstyrres, førend det er fuldendt, og Jeget har modtaget det

Grunden til Jesu Udtalelse, at større Mirakler kunde udføres i *fastende* Tilstand, bliver egentlig, set i dette Lys, mere forstaaelig, da disse sympatetiske Nervestrømme vil kunne faa større Frihed til at blive paavirket af Guds Kraft, naar de er fri fra Paavirkningen af de af Føden opfyldte Indvolde. »Visdomsordet«s Overholdelse *helt igennem* er ogsaa dermed anskueliggjort.

fulde uudslettelige Indtryk af den aandelige Lektie derigennem.

Hvorfor jeg fremhæver disse Enkeltheder her, er, at Læseren derved hurtigere vil lære at indse, af hvor uhyre stor Betydning det aandelige Liv, erhvervet gennem Kristus, er og vil være for det nu og i Efterlivet. Det vil ogsaa af disse Grunde forstaas, at det er af største Vigtighed, at et Medlem af Kirken bestræber sig paa af al sin Magt at leve et rent og ædelt Liv i Tanke og Sind, og som Prædikerens siger i dette 12. Kapitel, at man tænker paa sin Skaber fra sin Ungdom, at man holder hans Bud, »thi Gud skal føre hver Gerning for Dom med alt det, som er skjult, enten det er Godt eller Ondt.«

Læseren maa betænke, at Profeten Joseph Smith har lagt Vægt paa, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke alene er her synlig paa Jorden, men den er *forbunden* med de guddommelige Gaver og Kræfter hinsides i Aandeverdenen og Himlene, og naar et Menneske ved Hjælp af Troen og den nye Fødsel af Vand og Aand er blevet en ny Skabning i Kristus, saa er dets aandelige Kræfter mangfoldiggjort, og det aandelige Jeg kan med større Intensitet komme i Forbindelse med og modtage de himmelske Intelligensers Meddelelser, Inspirationer og Indtryk i den aandelige Verden, naar det kødelige Legeme hviler paa Lejet for at opsamle nye Kræfter til Dagens Arbejde.

Paa den anden Side vil ogsaa et Medlem af Kirken lettere kunne sætte sig ind i, hvorledes det er muligt, at naar det afviger fra Evangeliets Lærdomme eller begaar grove Synder, at dets guddommelige Følgesvende eller Intelligenser i Aandeverdenen vil overlade det til sig selv, naar det fortsætter at stride mod Hellig-Aandens stille Anmodninger. Og Resultatet er, at det baade i den vaagne og sovende Tilstand kan blive et Bytte for bedrageriske, løgnagtige og egoistiske Aander, som vil trække Vedkommende ned i sin egen Selskabskreds.

(Fortsættes).

DØDEN — OG HVAD DER FØLGER EFTER.

Af Henning Jensen.

Det, som gør Døden til en saa uhyre Katastrofe for os, er, at Aanden mister sit Legeme, som den hidtil har været bundet til, og nu skal til at leve videre, saa at sige paa egen Haand. Der er mange Mennesker, som tilsyneladende lever fortræffeligt *uden Aand* — eller dog uden noget Forhold til Aand. Men at leve videre uden sit jordiske Legeme, det er for os alle næsten utænkeligt. Og selv om man har staaet i Forhold til Aand — enten til Kristi Aand eller til Folkets Aand eller til Menneskeaaand i Almindelighed, selv om man altsaa har levet et Aandsliv, — saa har Legemet dog spillet en saa uhyre Rolle i vor Tilværelse, at det er en uhyre Katastrofe at miste det; skondt de fleste sandsynligvis kommer gennem denne Katastrofe uden at have Bevidsthed om, hvad der foregaar.

Det kan jo ikke nægtes, at Legemet spiller en Hovedrolle i vor jordiske Tilværelse. Det har en Mængde Fornødenheder, som nødvendigvis maa tilfredsstilles, hvis det overhovedet skal eksistere og befinde sig nogenlunde vel. Og en meget stor Del af vor Tid og vort Arbejde gaar med til at tilvejebringe disse Fornødenheder. Og Legemet er en fordringsfuld Herre; det vil nødigt nøjes med det fornødne. Det kræver en vis Grad af Nydelse. Og har man først begyndt at give efter for dette Krav, saa kræver det bestandig mere Nydelse. Hvis der ikke paa en eller anden Maade bliver sat en Stopper for Legemets Nydelseskrav, saa stiger de til det uhyre og urimelige og sætter alle Hensyn til Side for at komme til at nyde Livet. Den Beskaffenhed, vort jordiske Kødlegeme har, er i Virkeligheden Skyld i alle de Ulykker, som rammer baade os selv og Samfundet. Den gør »Kampen for Tilværelsen« til en Krig mellem Menneske og Menneske, mellem de forskellige Samfundsklasser, og mellem Nationerne. Og det jordiske Legeme gør det enkelte Menneskes Liv til en Kamp mellem Kød og Aand. Det er denne Kamp, Apostlen Paulus gribende skildrer i Romerbrevets 7. Kapitel 18. og følgende Vers, naar han siger: »Jeg véd,

at i mig, det vil sige i mit Kod, bor der ikke noget godt. Viljen har jeg vel, men at udrette det gode formaar jeg ikke; thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg . . . I mit indre Menneske stemmer jeg ganske overens med Guds Lov, men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer. — Jeg elendige Menneske! Hvem skal fri mig fra dette Dødens Legeme?»

Og saa lærer Kirken, oven i Købet den saakaldte apostoliske Trosbekendelse, at vi skal tro paa »Kødets Opstandelse«.

Det skal nu straks siges, at det lærer Apostlen Paulus *ikke*. Han var paa dette Punkt en stor Kætter. Han lærer tværtimod, at der er *en absolut Modsætning* mellem vort jordiske Legeme og Opstandelseslegemet: »Det jordiske Legeme,« siger han, »saas i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed. Det saas i Vanære, det opstaar i Herlighed. Det saas i Skrobelighed, det opstaar i Kraft. Der saas et sanseligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et *sanseligt* Legeme, men der er ogsaa et *aandeligt* Legeme.« (1. Kor. 15: 42. følgende).

Men Kirken lærer, at det er *Kødet*, der opstaar.

Der er intet Led i Trosbekendelsen, som jeg *nu* mindre kan forlige mig med end dette. Jeg *har* kunnet forlige mig med det, da jeg tog det *tankeløst* paa Kirkens Autoritet. Men nu, da jeg har lært at tænke selvstændigt, kan jeg ikke. Jeg kan forlige mig med det Led, at Jesus er »undfangen ved Helligaanden og født af Jomfru Maria«; thi skøndt jeg ikke tror, at det bogstaveligt er gaaet saadan til, saa ligger der dog en dyb Sandhed bag disse Ord, nemlig den, at ved Jesu Undfangelse og Fødsel var Guds Aand paa en ganske særlig Maade virksom. Men »Kødets Opstandelse« kan jeg ikke forlige mig med; jeg kan ikke se, at der ligger nogen som helst Sandhed bagved dette Led, men kun en fuldkommen fejlagtig Opfattelse af de Vilkaar vi kommer til at leve under i det hinsidige Liv. Hvis det var »Kødet«, der opstod, saa skulde vi i det hinsidige Liv begynde forfra, ikke alene paa Striden mellem Kod og Aand, men ogsaa paa hele den »Kamp for Til-

værelsen«, som her er nødvendig paa Grund af vore jordiske Legemers Beskaffenhed, og som volder alle de Ulykker, som gør Jorden til et temmelig trist Opholdssted.

Jeg tror paa *Legemets* Opstandelse. Men det Stof, som det nye Legeme er dannet af, er af en hel anden Natur end det jordiske Legemes Stof; det er, som Paulus siger, »et *aandeligt* Legeme«. — Medens Aanden her tildels er Legemets Træl, saaledes at Menneskeaanden endog maa finde sig i at gøre Opfindelser og finde Midler til at tilfredsstille Legemets tarveligste og urimeligste Krav til Nydelse, saa vil det i den hinsidige Verden være Legemet, der er Aandens lydige Redskab. — Det er muligt, at Legems-Typen er nogenlunde den samme, saa vi til en vis Grad kan kende os selv igen og gendes af andre; men der er ikke en Trævl, ikke en Fiber, ikke en Nerve tilbage af det jordiske Legeme. Det er Støv og Aske, det vender tilbage til den Jord, hvortil det er bundet, og hvoraf det ernærede sig. — En anden Sag er, om det ikke kan komme til at spille en Rolle i vor hinsidige Tilværelse, saaledes at vi f. Eks. kommer til at *savne* det, *længes* efter det. Men det kommer jeg maaske senere til at tale om.

DEN ROMERSKE KIRKE.

(Af Morten A. C. Nicolaysen.)

Den romersk-katolske Kirke paaberaaber sig Myndighed fra Gud. Men den er selvbestaltet, hvilket fremgaar af Historien. Jeg skal i denne Forbindelse tillade mig at oversætte og citere en historisk Anmærkning af Ældste J. M. Sjødahl i »Juvenile Instructor« om Romerkirkens Oprindelse og Styrelse, som vil overbevise Læseren om, at den er et vildt Skud — en Apostasi uden Fuldmagt — forskellig fra Ny Testament Kirken, som blev stiftet og organiseret af Jesus Kristus selv. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som dette Skrift repræsenterer, er styret efter Ny Testament Kirkens Mønster,

idet den er stiftet i Overensstemmelse med ny Aabenbaring og Fuldmagt fra Jesus Kristus selv, som lever og ræger ved Faderens højre Haand, hvorfra han har Ret til at komme igen, som han sagde, han vilde, og er bevidnet af de store Martyrer. De store Reformationskirker fremstod ifølge menneskelig Vilje og gør ingen Paastand om direkte Fuldmagt fra Kristus.

Ældste Sjødahl skriver:

»Paven er som Roms Biskop Hovedet for den romersk-katolske Kirke. Han gør Fordring paa at være Kristi Vikar og hans Viceregent paa Jorden i Henhold til lige Efterfølgelse fra Apostelen Peter. Paven er som Moses Hovedet, medens Kardinalerne, ligesom de halvfjerdsindstyve dømmende Ældster i Israel, staar under ham.

Kardinalerne udgør tre Grader, nemlig Kardinal-Biskopperne, Kardinal-Præsterne og Kardinal-Diakonerne.

Disse tre Klasser vilde overfor vore egne Medlemmer af Kirken bibringe den Forstaaelse, at Kardinalerne bærer det Aaronske Præstedømme, forudsat de var bleven ordineret, som vi forstaar det, i Overensstemmelse med guddommelig Autoritet.

Dannelsen af Kardinal-Embedet var en senere Idé i den romerske Kirke. Da Biskoppen af Roms Embedsforretninger forøgedes, kaldte han andre Biskopper til at hjælpe ham i Udførelsen af hans biskoppelige Funktioner. De blev kendt som Kardinal-Biskopper. De gejstlige ved de store Kirker i Konstantinopel, Milan, Ravenna, Neapel og andre Steder blev paalagt Opsynet med Præsterne i deres Distrikter og at afgøre Stridsspørgsmaal. Disse underordnede Opsynsmænd blev senere kaldt Kardinal-Præster. For de Fattiges Omsorg blev Rom tidligt delt i syv Distrikter, og over hvert af dem blev ansat en Diakon, som senere blev æret med Titlen Kardinal-Diakon. Denne Kardinal-Organisation voksede. I 1587 var deres Antal 70, nemlig seks Kardinal-Biskopper, 50 Kardinal-Præster og 14 Kardinal-Diakoner.

De var i Begyndelsen kun Medarbejdere og Raadgivere, men ifølge Pave Nicolas den II's Forordning overtog de Valget af Paverne og Kirkens Styrelse, naar Pave-Tronen var ledig. Og nu kom Tidspunktet, da deres Rang overfløj baade Biskopper, Ærkebiskopper og Patriarker. De paastaar sig at være Apostlenes Efterfølgere, skønt Apostlenes Kvorum kun bestod af tolv i Overensstemmelse med de tolv Israels Stammer, medens der er 70 Kardinaler, naar dette Kvorums Tal er fuldt.

Den romersk-katolske Kirke paastaar, at Apostlen Peter var Grundlæggeren af Kirken i Byen Rom; at han var Biskop af denne Kirke og præsiderede over den i 25 Aar, og at hans Efterfølgere ogsaa indtraadte efter ham som Hovedet for hele Kirken. Den nylig valgte Pave, Pius XI, siges at være den 160de Pave i lige Efterfølgelinje fra Apostlen Peter. Hans Stilling og Autoritet beror derfor fuldstændig paa Sandheden om St. Peters Forbindelse med den tidlige Kirke i Rom.

Nu er det et Faktum, at det aldrig er blevet bevist, at Peter nogensinde var i Rom. Han har maaske været der. Rimeligvis led han Martyrdoden i Rom under Kejser Neros Regering, men der er intet bestemt historisk Bevis for denne Formodning. Det er derimod en absolut Kendsgerning, at han ikke var Grundlæggeren af Kirken i Rom; ejheller levede han der i 25 Aar eller nogen lignende Tid. Kirkehistorikerne nævner Linus som den første Biskop i Rom. Jeg er bekendt med, at Irenæus, som siges at have besøgt Rom i Aaret 177, er bekendt for den Udtalelse, at Peter og Paulus overdrog Biskopembedet til Linus, og at Katolikerne opfatter dette paa den Maade, at Linus efterfulgte Apostlen Peter i Biskopembedet. Men dette er meningsløst. Det er mere sandsynligt, at de to Apostle, hvis de var i Rom paa samme Tid, beskikkede Linus til Biskop. Det er ogsaa bevisligt, at Biskopperne i Rom, skønt de paa et meget tidlig Tidspunkt beraabte sig paa Overhøjhed over andre Biskopper, blev ihærdigt imodegaaet i Aarhundreder af deres Kirkefæller for denne Overhøjhedsideé, og det var

ikke indtil efter Pave Gregory den Stores Død — ca. fem Hundrede Aar efter Peters Tid — at Romer-Paveembedets Overhøjhed blev fuldt ud etableret. Det er en Historie for sig selv.

I Aaret 603 sendte Gregory en af sine Diakoner, den senere Pave Bonifacius den III til Konstantinopel for at repræsentere ham ved det kejserlige Hof. Der opstod en Revolution, og Kejser Maurice flygtede. En af hans forræderiske Generaler, Phocus, tilranede sig Tronen. Kejser Maurice og hans Familje blev myrdet. Den pavelige Udsending understøttede Phocus, og da han selv i 607 blev ophøjet til Pave-Tronen, returnerede Usurpatoren Phocus den sledske Høflighed. Paa Bonifacius' Forlangende udstedte Phocus det berømte Dekret mod Cyriacus, Konstantinopels Biskop, som omtvistede den romerske Paves Overhøjhedspaastande, i hvilke Paven erklærede, at »det apostoliske Sæde af den velsignede Apostel Peter skulde være Hovedet for alle Kirkerne«, og at Titlen »Universel Biskop« udelukkende tilhorte Biskoppen i Rom.«

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er der tre *styrende* Afdelinger. Først: Tre præsiderende Højpræster, som eventuelt er udgaaet fra de tolv Apostles Kvorum. Dernæst: De tolv Apostles Kvorum eller Raad. Andet: Tre præsiderende Højpræster og et Højraad af Tolv over en Stav (Stift); svarer i Danmark til *flere* Pastorsogne. Tredje: Tre præsiderende Højpræster (Biskoppen og hans to Raadgivere) over hvert Ward, der i Danmark svarer til et Pastorsogn; og hvert Sogn er igen inddelt i Distrikter med Lærere over hvert Distrikt, som staar under Biskoppens Tilsyn. Det vil ikke være nødvendigt her at komme nærmere ind paa Enkelthederne i hele Kirkeorganisationens funktionerende Legeme, men de, som læser i det Ny Testamente om en Biskops Embede, vil let opdage, at det er vidt forskelligt fra en Apostels. Man vil ogsaa lægge Mærke til i det Ny Testamente, at Apostlene Peter, Jakob og Johannes i Jerusalem blev set op til som de tre præsiderende Brødre i Kirken.

ZIONS SANG.

I Morgengry er Sang paany
i Skovens høje Sale. —
Sol gaar sin Gang paa Himlens Fang,
til den mod Aften dale.

Og Jubelkor nu over Jord
er Dagens skønne Virke;
vor Gud er stor, og Sandheds Ord
er Smykket i hans Kirke.

I Nord og Syd er Fred og Fryd
blandt Zions Børneskare;
vort skønne Haab og Tro og Daab
vor Fremtid vil bevare.

Paa Bornevis til Herrens Pris
nu stemmes Zions Sange;
og Fredens Kaar et tusind Aar
genlyder nu til mange.

Thi der er sagt: »En evig Pagt
er stiftet nu paa Jorden
af Himlens Gud til Frelse ud
og Præstedømmets Orden.«

Modtag Din Daab, og vend Dit Haab
mod det, som aldrig briste;
ved Zions Barm er Glæden varm,
Du skal den aldrig miste.

Walther Müller.

INDHOLD:

Tale af Præsident Heber J. Grant..... 305 »Førend Sølvstrengen løs- nes« 310	Døden — og hvad der følger efter 314 Den romerske Kirke..... 316 Zions Sang 320
---	--